

האחרים קימים לטעם אחד, והם שתי נקודות בתוך הדיקון של ו"ו. שלשת אלו לא מתפשטים יותר, אלא עומדים בקיומם שלש נקודות שלשה קשרים, להנהיג הכל בכל אותם הסודות שאמרנו. וכך הם סוד התורה לסמך, משום שיש לתורה על מה שתסמך. סמיכות נסתרת פנימית, וסמיכות שמגלה יותר ועושה המסעות של התורה ללכת, ולא תצא בחוץ. התורה בלי סמיכות זו פנימית לא סמיכות, ולא נמצאת להיות תורה, והכל מאין סוף ועשרים ושנים אותיות של התורה, ואלו מן הנקדה שיצאה מאין סוף.

תשע נקודות ששולטות על האותיות הן אין סוף, ושולטות על הכל. שלשה עשר טעמים של התורה התפשטו מהם, וכל העשרים ושנים כחשבון האותיות של התורה. אלו כ"ב הנקודות וטעמי התורה, הם הסוד של הניצוץ הקשה למדידת הכל בסוד הנה. כל מדידה לארץ ולרחב לעמק ולרום. אין לו מדידה שיוצאת מן השעור הנה, מסוד של תשע נקודות ושלשה עשר טעמים. על זה הסוד התורה עומדת בכל צדדיו, וכל הסודות וכל העמקים של התורה לא יצאו מן הסוד הנה החוצה.

הניצוץ הקשה עשה מדידה בסוד הנה לכל המדידות, והסוד הנה לא נתן לגלות רק ליראי חטא, שסוד האמונה בידיהם, והם בשרים לגלות להם. אלו המפתחות של אותם עשרים ושנים ששולטים על התורה, ומאלו מתפרשים כל הסודות וכל העמקים של התורה, וכל מדידה של כל המדידות בכל אותם הצדדים.

אחרנין קימין לטעמא חדא, ואנון תריין נקודין גו דיוקנא דו"ו. תלת אלין לא מתפשטי יתיר, אלא קימי בקיומיהו תלת נקודין תלת קשרין, לאענאה כלא בכל אנון רזין דקא אמרן.

וב"הו איהו רזא דאורייתא דאסתמכא, בגין דאית לאורייתא על דיסתמך. סמיכו סתים פנימאה וסמיכו דגלי יתיר ועביד מטלנוי דאורייתא למיהך ולא תפוק לבר. אורייתא בלא סמיכו דא פנימאה לאו סמיכו ולא אשתכחת למהוי אורייתא וכלא מאין סוף ועשרין ותריין אתון דאורייתא ואלין מהאי נקדה דנפקא מאין סוף.

תשע נקודין דשליטין על אתון אנון אין סוף ושליטין על כלא. תליסר טעמי דאורייתא אתפשטו מניהו, וכלהו תריין ועשרין כחשבון אתון דאורייתא. אלין תריין ועשרין נקודין וטעמי דאורייתא. אנון רזא דבוצינא דקרדינותא למשחתא דכלא ברזא דא, כל משחתא לארפא ולפותיא לעמקא ולרומא. לית משחתא דנפיק משיעורא דא, מרזא דתשע נקודין ותליסר טעמין על רזא דא אורייתא קימא בכל סטרוי, וכל רזין. וכל עמיקין דאורייתא לא נפקו מרזא דא לבר.

בוצינא דקרדינותא ברזא דא עביד משחתא לכל אנון משחתין, ורזא דא לא אתיהיב לגלאה בר לדחלי חטאה, די רזא דמהמנותא בידיהו ואנון פשראן לגלאה לון. אלין מפתחין דאנון תריין ועשרין דשליטין על אורייתא, ומאלין מתפרשן כל רזין וכל עמקין דאורייתא, וכל מדידו דכל משחתין בכל אנון סטרוין.

המפתחות הללו נמסרו למשה בסיני בשעה שקרן עור פניו, ומסר אותם בסוד של לחש ליהושע וכל אותם הזקנים, עד שהגיעו לבעלי האמונה לדעת. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

משנה. בארבעה תקופות של רוחות העולם. והמשפלים יזהרו, מי המשפלים? אלו שיודעים להסתפל בכבוד רבונם, ויודעים סוד החכמה להפגס בלי בושא לעולם הבא, אלו זוהרים כמו הזהר העליון.

ומה שאמר והמשפלים ולא אמר והיודעים, אלו ודאי אותם שמסתפלים בסודות הפנימיים הנסתרים שלא עומדים בגלוי, ולא נמסרו לכל בני האדם. מי שזוכה להסתפל בהם בהשפלה, זה מזהיר שנוצץ בעטור של הזהר העליון על הכל. אין זהר שמזהיר פנה, אין זהר שנוצץ לאותו העולם כמו הזהר הזה.

זה הזהר של התורה, זה הזהר של בעלי החכמה שיורשים אותו העולם על הכל. הם יוצאים ונכנסים בכל גנזי רבונם, ואין מי שימחה בידיהם. פלם מתבישים מהזהר שלהם. הזהר הזה נוצץ לכל עבר. ומצדיקי הרבים, הרבים ולא הפל, כמו (דניאל יב)

ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו. מה זה ורבים? משום שיש שלא יקומו, וזו היא אדמת עפר. מה זה אדמת עפר? אלא אדמת שהיא מעפר, וזהו ארץ ישראל שהיא אדמת מאותו עפר, שכתוב בו (קהלת א) הפל היה מן העפר, ואפלו גלגל חמה, ונאורים שאר הרשעים ממנה ולא יקומו. ומשום כך ורבים - אלו ישראל. אף פאן ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד - אלו

אלוין מפתחן אתמסרו ליה למשה בסיני בשעתא דקרן עור פניו, ומסר לון ברזא דלחישו ליהושע וכל אנון סבין, עד דמטו למארי מהימנותא למנדע. זפאה חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

מתניתין בארבע תקיפין דרוחי דעלמא. והמשפלים יזהרו. מאן משפילים, אליון דינדיעי לאסתפל לא ביקרא דמארהון, וידעי רזא דחכמתא למיעל בלא פסופא לעלמא דאתי, אליון זהירין כזוהרא עלאה.

ומה דאמר והמשפלים ולא אמר והיודעים, אליון ודאי אנון דמסתפלאן ברזין פנימאין סתימין דלא קימין בגלויא, ולא אתמסרו לכל בר נש. מאן דזכי לאסתפלא בהו בסכלתנו. דא אזהיר דנציץ בעטורא דזהרא עלאה על כלא. לית זהרא דאזהר פדא.

לית זיהרא דנציץ לההוא עלמא פהאי זיהרא. דא זהר דאורייתא דא זהר דמאריהון דחכמתא דירתין ההוא עלמא על כלא. אנון נפקין

ועאלין בכל גנזי דמאריהון. ולית מאן דימחי בידיהון. פלא פסיפן מזוהרא דילהון. זהר דא נציץ לכל סטר. ומצדיקי הרבים, הרבים ולא פלא. פגונא (דניאל יב ב) ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו. מאי ורבים בגין דאית דלא יקומו.

ודא היא אדמת עפר. מאי אדמת עפר. אלא אדמת דהיא מעפר, ודא היא ארעא דישראל דאיהי אדמת מההוא עפר. דכתיב ביה (קהלת א) הפל היה מן העפר. ואפלו גלגל חמה. ואתנהרין שאר חביבין מנה ולא יקומו. ובגין כך ורבים אליון ישראל.

אוף הכא ומצדיקי הרבים פכוכבים לעולם ועד. אליון ישראל דזכו לאורייתא דנקדה דסתים. (דף קכה ע"ב) ואורייתא פללא דנביאים

ישראל שזכו לתורה של הנקדה הנסתרת. והתורה היא כלל של נביאים וכתובים, הפלל של תורה שבעל פה. ומשום שהיא הפלל של הכל, מי שזוכה בה זוכה בכל. ככוכבים, יש כוכבים שגוראים לצד מזרח, כוכבים לצד צפון, כוכבים לצד דרום, כוכבים לצד מערב. אם מדה במקל, שלשה לכל צד דקים נוצצים, ושנים כדבוק, כוכב של זהר זוהר ונסתר בתוך מקפו של העגל. כוכב מאיר וזוהר בלבן מהצד הזה. כוכב אחר מאיר וזוהר אדם. זה חיים זה מות סמוך לזהב הדק הזה, שלא מאיר ולא מוציא קטטה של קטטה (מדת הבנאים). בתוך היכל האותיות הדקות שבעה טעמים של תורה תלויים בהם.

ואלו הטעמים שגורדו מאותם הטעמים האחרים שלשה עשר שעומדים להנהיג ולנגן, ואלו השבעה נפרדים לשלשה עשר אחרים להנהיג ולנגן לפתובים. ואלו יחידים למקום הזה בשבעה היכלות של פתובים, ואלו השבעה נפרדים מאותם האחרים. וכששורים בפתובים נפרדים לעשרה, ועליהם נקרא ספר פתובים ספר אמונים. ועשרה אמונים הם עליהם. אחר כך נפרדים לשלשה עשר, והכל כמו שלמעלה בתורה, הנביאים שורים במקומם, והכל הולך בסוד של התורה.

הניצוץ הקשה עשה מדידה במדידות שאמרנו, והכל בסוד של האין סוף בנגון של הטעמים, מתחיל ומפה האויר שלהם. שאותו האויר יוצא מאין סוף ומפה לתוך המח, והמח מוציא אויר ומפה בגרון, שמשים יוצא מתחילים בשלשה קשרים שאמרנו,

וכתובים. וכללא דאורייתא דבעל פה. ובגין דאיהי פללא דכללא מאן דזכי בה זכי בכללא. ככוכבים. אית פוכבים דאתחזון לסטר מזרח. פוכבים לסטר צפון. פוכבים לסטר דרום. פוכבים לסטר מערב. אי קיסטון בקולפון תלת לכל סטר דקיקיא נצצין, ותריין פקייטפא פוכבא דזיהרא זהיר וסתים גו תוקפוי דעגלא. פוכבא נהיר וזהיר פחירו מהאי סטרא. פוכבא אחרא נהיר וזהיר סמקא. דא חיינ דא מותא סמיה להאי דהבא דקיק דלא נהיר ולא נפיק קייטפא דיקטפא. (מ"א דקנטא) גו היכלא דאתון דקיקין שבע טעמי דאורייתא תלין בהו.

ואלו טעמי דאתפרשו מאנון טעמי אחרנין תליסר דקיימין לאענאה ולנגנא, ואלין שבע מתפרשן לתליסר אחרנין, לאענאה ולנגנא לפתובים. ואלין יחידאי לאתר דא בשבעה היכלין דכתובים ואלין שבע מתפרשן מאנון אחרנין. וכד שראן בפתובים מתפרשן לעשר, ועליהו אקרי ספר פתובים ספר אמונים. ועשר אמונים עליהו אנון. לבתר מתפרשן לתליסר, וכלא כגונא דלעלא באורייתא, נביאים שראן בדיכתייהו וכלא ברזא דאורייתא אזלא.

בוצינא דקרדינותא עביד משחתא במדידו דקא אמרן. וכלא ברזא דאין סוף בנגונא דטעמי, שארי ובטש אוירא דילהון. דההוא אוירא נפקא מאין סוף ובטש גו מחא, ומחא אפיק אוירא ובטש בגרונא, דמתמן נפק אוירא אחרא לבר. אשתכחו תלת אוירין ואתפלילו בחד אלין שראן בתלת קשרין דקא אמרן ושארי מבוצינא פשיטו לאתפשטא, אויר אחר החוצה. נמצאו שלשה אוירים ונכללו באחד, אלו